

Inocența celor doi îndrăgostiți s-a exprimat mișcătoare în interpretarea Iunii-Lia Șahighian (siguranță în rostirea muzicală și în același timp logica versului, dar cu o oarecare crispare în fixarea atitudinii care marchează sentimentul), ca și în interpretarea lui Britannicus-Mircea Anghel-scu (care se lasă însă în voia unei anumite spontaneității și trece de la momente de sinceritate la întunecarea sensului logic al versului, prin egalizarea ideilor principale cu cele secundare, imprimând rolului o constantă monotonie, pe deasupra evenimentelor tragediei).

În sfârșit, în rolul Albinei, Doina Tuțescu — care semnează și asistența de regie a spectacolului — a subliniat cu energetică inflăcărare un aspect exterior acțiunii, dar de mare importanță pentru înțelegerea acestui tablou critic al despotismului: po-

porul Romei, zguduit deuciderea lui Britannicus, ia sub ocrotirea lui pe Iunia, și mfi de miini il lapidează pe Narcis, conștiința criminală a lui Neron și, în același timp, din porunca împăratului, făptaș al omorului. În rostirea versului, apare însă, la Doina Tuțescu, o discutabilă, excesivă armonie de cantilenă, care reține, prin ea însăși, atenția spectatorului, în dauna receptării ideilor.

Toate aceste aspecte ale jocului actoricesc, implicit și ale muncii regizorului — inegalitate interpretativă și diversitate stilistică —, atrag atenția asupra necesității de a găsi în tratarea scenică a clasicilor, în speță a lui Racine, o formulă unitară, în spiritul textului și al metodei realist-socialiste de realizare artistică, adică în spiritul contemporaneității noastre.

Olga Mănescu

UN SPECTACOL CONSTRUCTIV ȘI OPTIMIST

Teatrul de Estradă al Regiunii București: *Ș-am încălecat pe-o șa*, revistă-feerie de Nicușor Constantinescu și George Voinescu

Spre sfârșit de stagiune, Teatrul de Estradă al Regiunii București — găzduit vremelnic în sala teatrului C.C.S. — ne-a oferit plăcuta surpriză de a ne prezenta premiera unui spectacol revuistic vrednic de prețuire, plin de fantezie și ingeniozitate, în care melodia de largă vehiculație, evoluțiile coregrafice de bun gust și de proaspătă inspirație fac casă bună cu acuratețea decorurilor și a costumelor.

Revista-feerie *Ș-am încălecat pe-o șa* de Nicușor Constantinescu și George Voinescu posedă — fără doar și poate — însușirile de seamă ale unui binemeritat succes, un spectacol care, marcând un salt calitativ, în comparație cu producțiile anterioare ale aceluiași teatru, va fi — după părerea noastră — primit cu satisfacție de publicul din regiune, căruia i se adresează.

După cum sugerează însuși titlul ei, revista-feerie *Ș-am încălecat pe-o șa* este inspirată din lumea plină de farmec a basmului popular. Aducând în scenă personaje care ne-au incintat copilăria (Ileana Cosinzeana, Voinicul din poveste, Păsărilă, Ochilă, Baba Cloanța ș.a.), autorii le pun în contact cu viața plină de un nou conținut, care pulsează astăzi în țara noastră, demonstrând, cu mijloace caracteristice revistei, că eroii din poveste, cu puterile lor mitologice, sînt azi depășiți de euceririle concrete ale științei actuale, de înfăptuirile oamenilor muncii, care își fău-

resc fericirea și bunăstarea materială și culturală.

Călătoria pe care o întreprind pe pămînt Ileana Cosinzeana și Voinicul din poveste, avînd drept ghid un neastîmpărat spiritiduș, este un pretext folosit de autori, nu numai pentru a surprinde, cu nerezînut patos și cald lirism, realizările regimului nostru democrat-popular în opera de construire a socialismului (ca în sugestivul tablou „15 ani de viață nouă”), și a sublinia (ca în tabloul „Centenarul Unirii”) că adevărata unire s-a înfăptuit în zilele noastre prin alianța de nezdrunținat dintre muncitorime și țărănimia muncitoare, ci și pentru a lovi cu ajutorul șarjei satirice în „uscăturile din pădure”, în racile ca: necinstea, șperțul, imoralitatea, superstiția, birocrăția etc. (tablourile: „Căpcăunii”, „Balaurul cu șapte capete”, „Ielele” ș.a.). Textul se impune prin remarcabile calități poetico-literare în abordarea și dezvoltarea temelor, cele mai multe cu un pronunțat și eficient caracter agitatoric. Totuși, el păcătuiește prin insuficiența elementului de comedie, care, fiind vorba de o revistă, s-ar fi cerut mai bogat și mai substanțial.

Este de asemenea un merit al autorilor modul în care ei au izbutit să-și pună în valoare textul. Nicușor Constantinescu, regizor cu experiență în domeniul teatrului de estradă, a imprimat spectacolului un ritm antrenant, vervă și culoare, iar Geor-



Tablou coregrafic din actul II

ge Voinescu — de astă dată în calitate de scenograf — înscrie un nou succes prin bogăția paletelor folosite în crearea decorurilor, prin forța lor sugestivă, ele completând în mod pregnant jocul actorilor sau frumoasele evoluții ale corpului de balet și ale soliștilor dansatori.

Tablourile „Palatul focului”, în care este evocată munca plină de abnegație a țărilor hunedoreni, ca și „În țara albinelor”, o ingenioasă fabulă coregrafică, a cărei morală preamărește virtuțile muncii creatoare, constituie — după părerea noastră — un model de rodnică colaborare între scenograf și maestrul de balet, Oleg Danovschi și colaboratoarea sa, Adriana Dumitrescu.

Un alt factor al reușitei spectacolului îl constituie, fără îndoială, lucrările muzicale: melodioase, antrenante și — ceea ce e desigur important — ușor de reținut. Faptul că Teatrul de Estradă al Regiunii București a apelat la un mănunchi de valoroși compozitori: H. Mălineanu, N. Kirculescu și Emanoil Ionescu, este cu atât mai lăudabil, cu cât acești compozitori — atât de îndrăgiți de amatorii de muzică ușoară — s-au prezentat în acest spectacol la înălțimea bunei lor reputații, oferindu-ne câteva inspirate cintece, dintre care cităm: „15 ani de viață nouă”, „Floarea-soarelui”, „Cele mai frumoase fete”, „Cînd pleci la drum cu drăgoșii”.

Am lăsat dinadins la urmă pe interpreți, fiindcă aceștia merită o mențiune specială, dovedind în general, cu toții, reale aptitudini scenice, pe care regizorul Nicușor Constantinescu a știut să le pună pe deplin în valoare. Exceptând pe Nicu Stoeneșcu, Petre Gusti și Alexandru Bojenescu — cunoscuți mai mult ca interpreți de muzică ușoară —, restul ansamblului Teatrului Regiunii București nu cuprinde ceea ce obișnuit se numește „capete de afiș”. S-au afirmat, în schimb, elemente consacrate încă, dar dotate cu remarcabile calități pretinse de acest gen de teatru. Astfel, din ansamblu se detașează, mai cu seamă, pentru a rămîne în cîmpul atenției și prețuirii noastre: Lucica Zorini, Ioana Popa, Veronica Strugaru, Marica Iordăchescu, Mioara Babeș, Stela Rîureanu, Andrei Armancu, C. Pană, Nicolae Popa, Cornel și Ștefan Egetto și P. Asan. Deși prezența și evoluția lor scenică nu sînt ferite pe alocuri de urmele diletantismului, munca pasionată a întregului colectiv în dorința unei bune realizări artistice s-a arătat vrednică de laudă și îndreptățește bune nădejdi pentru viitor.

În concluzie, revista-feeerie *Ș-am încălecat pe-o șa* este un spectacol care face cinste Teatrului de Estradă al Regiunii București și care — sperăm — se va bucura de adevărată largă a publicului domnic de un divertisment constructiv și optimist.

S. Massler